

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2025 r.

sprawy:

1. **A. S.** skazanej za popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
 2. **B. H.** skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
- z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 223/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu,
z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt II K 45/19

postanowił

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

l.n

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt II K 45/19, uznał oskarżoną A.S. za winną tego, że:

1. „w okresie od 1 lutego 2018 r. do 29 marca 2018 r. w T., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z D.P. uczestniczyła w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości, w ten sposób, że pięciokrotnie nabyła od D.P. po 100 g ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 17 zł za 1 g, to jest łącznie 500 g za łączną kwotę 8 500 zł, w celu dalszego zbycia, czerpiąc z tego stałe źródło dochodu”, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzył jej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XIII wyroku);

2. „w dniu 5 września 2018 r. w T. wbrew przepisom ustawy posiadała środek odurzający w postaci 1,47 g ziela konopi innych niż włókniste”, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 u.p.n., za które wymierzył jej karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XV wyroku);

Ponadto, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., Sąd I instancji połączył orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonej karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XVI wyroku). Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Toruniu uniewinnił oskarżoną od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. (pkt XIV wyroku).

Sąd Okręgowy w Toruniu tym samym wyrokiem orzekł w przedmiocie odpowiedzialności karnej innych oskarżonych: D.P., R.Z., B.H. i B.L.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej A.S., Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 223/21, zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A.S. w ten sposób, że:

- w punkcie XIII ustalił jako datę początkową czynu początek marca 2018 r. oraz obniżył karę wymierzoną oskarżonej A.S. do 2 lat pozbawienia wolności (pkt I.h. wyroku);

- w punkcie XV ustalił, że czyn oskarżonej A.S. stanowi wypadek mniejszej wagi, zakwalifikował go jako przestępstwo z art. 62 ust. 3 u.p.n. i wymierzył jej karę miesiąca pozbawienia wolności (pkt I.i. wyroku).

Ponadto na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. powyższe kary pozbawienia wolności Sąd odwoławczy połączył i wymierzył oskarżonej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt IV wyroku). W pozostałym zakresie wobec oskarżonej Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt II wyroku).

Ponadto Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych: D.P., R.Z., B.H. i B.L.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanej A.S. zaskarżając go w całości, zarzucając:

„rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

1. art. 7 k.p.k. w zb. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. przez dowolną ocenę dowodów, mianowicie wyjaśnień oskarżonych B.H. i D.P. - stanowiących jedyny dowód obciążający skarżącą, a będących w istocie sprzecznymi wzajemnie depozycjami, pomówieniami obciążającymi A.S., nieznajdującymi poparcia w pozostałym materiale dowodowym;
2. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia o winie skarżącej na dowodach, których wiarygodności nie dało się zweryfikować na rozprawie przed Sądem, na skutek odmowy składania wyjaśnień i oparcie głównych założeń oskarżenia jedynie na wzajemnie sprzecznych pomówieniach, zaprotokołowanych na etapie postępowania przygotowawczego, składanych przez współoskarżonych B.H. i D.P., którzy odmówili na późniejszym etapie postępowania złożenia wyjaśnień przed Sądem;
3. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak wnikliwego przeanalizowania zarzutów zawartych w apelacji, w szczególności dotyczących konieczności ponownego zbadania prawdziwości wersji zdarzeń przedstawianej przez B.H. (którego wiarygodności przeczą wcześniejsze skazania jego w innych sprawach za fałszywe zeznania, oraz kierowanie fałszywych oskarżeń w celu uniknięcia odpowiedzialności, a także obciążenia zdolności postrzegania faktów i zdarzeń wynikające z uszkodzenia OUN), oraz motywów, jakimi się kierował pomawiając współoskarżoną A.S.;
4. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wskazania przez Sąd II instancji, powodów uznania za bezzasadne zarzutów apelacyjnych - dotyczących bezpodstawności potraktowania pomówień skarżącej przez współoskarżonych za wiarygodne - i w konsekwencji oparcia przekonania o winie skarżącej na wersji jednego ze współoskarżonych, które to wyjaśnienia pozostawały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie;

5. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonej w zakresie winy oraz sprawstwa, mimo iż istnieją nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonej z uwagi na sprzeczne i nielogiczne wyjaśnienia obydwu pomawiających ją współoskarżonych, tj. B.H. i D.P., których motywacją było jedynie uzyskanie przez to korzystniejszej dla siebie pozycji procesowej,

6. naruszenie prawa materialnego, a to art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie w stosunku do oskarżonej A.S. i nieumorzenie postępowania w zakresie zarzutu XII z aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy istniały do tego podstawy, a wymierzenie kary jest niecelowe, zaś przepis tego artykułu nie uzależnia jego zastosowania od istnienia/braku innych zarzutów karnych przeciwko oskarżonej”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie skarżącej od wszystkich stawianych jej zarzutów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Toruniu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Kasację od powyższego wyroku wniósł również obrońca skazanego B.H.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlegała oddaleniu na posiedzeniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Skoro zaś postanowienie zostało wydane na posiedzeniu, to uzasadnienie postanowienia oddalającego kasację jako oczywiście bezzasadną sporządza się jedynie na wniosek strony. Z tego względu Sąd Najwyższy odniesie się wyłącznie do kwestii zasadności zarzutów kasacji obrońcy A.S., która złożyła stosowny wniosek.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że kasacyjne zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. (zarzut 1) oraz naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. (zarzut 5) stanowią powielenie zarzutów 1.b oraz 1.c apelacji obrońcy skazanej. Wypada przypomnieć, że wyrokiem podlegającym zaskarżeniu w kasacji jest wyrok sądu drugiej, a nie pierwszej instancji (art. 519 k.p.k.). Zarzuty dotyczące obrazy art. 7 k.p.k. mogą być podnoszone w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd

odwoławczy czyni nowe ustalenia faktyczne na podstawie własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt V KK 412/22), co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. lub art. 410 k.p.k., bez powiązania go z przepisami określającymi obowiązki kontrolne sądu odwoławczego, musi być traktowany jako skierowany do wyroku sądu I instancji, a zatem nie może zostać uwzględniony w postępowaniu kasacyjnym (zob. np. postanowienie SN z dnia 17 października 2024 r., sygn. akt I KK 348/24).

Z podobnych względów nie mógł zostać uwzględniony zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Sąd odwoławczy nie stosował bowiem tego przepisu. Co więcej, w zakresie opisanym w tym zarzucie Sąd odwoławczy nie przeprowadzał kontroli instancyjnej. Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz granicach podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach wskazanych w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Tymczasem żadna z powyższych wyjątkowych okoliczności nie miała miejsca, a zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. nie był stawiany w apelacji obrońcy skazanej A.S. Dla porządku dodać należy, że nie były w apelacji podnoszone okoliczności, które zostały zawarte we wspomnianym zarzucie kasacyjnym.

Sąd odwoławczy nie stosował ponadto art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem nie mogło dojść do obrazu tego przepisu. Także i w tym zakresie skarżąca przeniosła argumentację zawartą wcześniej w apelacji. Już sama ta okoliczność czyni zarzut nieprawidłowym. Niezależnie od powyższego jednak należy wskazać, że nawet gdyby odczytać ten zarzut jako dotyczący niewłaściwej kontroli odwoławczej, to i tak okazałby się on bezzasadny. Sąd bowiem bardzo dokładnie wyjaśnił na s. 45-46 uzasadnienia, z jakiego powodu nie zastosował w sprawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jeśli chodzi o podnoszoną przez skarżącą obrazę art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., to również w tym aspekcie kasacja jest całkowicie bezzasadna. O naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można twierdzić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o obrazie art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do

określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Tymczasem uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego dowodzi tego, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów postawionych w apelacji obrońcy skazanej A.S.. Analiza uzasadnienia kasacji skłania do przyjęcia, że skarżąca upatrywała obrazy art. 433 § 2 k.p.k. przez Sąd odwoławczy z tego tylko względu, że nie została uwzględniona w zaskarżonym wyroku wersja wydarzeń przedstawiana w apelacji. Z kolei zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. nie mógł być uznany za zasadny, skoro na s. 44 uzasadnienia Sąd odwoławczy bardzo szczegółowo i wyczerpująco omówił powody, dla których nie uwzględnił zarzutu apelacyjnego skarżącej.

Za bezzasadny należało również uznać zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 5 § 2 k.p.k. Skuteczne posłużenie się zarzutem obrazy tego przepisu może przynieść oczekiwany przez skarżącego efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Innymi słowy, o naruszeniu tego przepisu można zasadnie twierdzić jedynie wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy natomiast zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów (zob. np. postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II KK 105/17). Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości, które w dodatku rozstrzygnąłby na niekorzyść skazanej.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[WB]

r.g.

